

vi diskuterer politik her i huset, så er det de borgerlige, der benytter sig af vanetænkning. Jeg tænker f.eks. på den VEU-reform, vi er i gang med at lave, men det er et sidespring.

Vi kommer faktisk så meget ude på arbejdspladserne, at vi også kan se, at den der forkromede, den der forglansede verden, som man forsøger at skabe fra konservativ side om forholdet mellem lønmodtager og arbejdsgiver, er rigtig i nogle situationer, og det vil jeg gerne medgive. Men vi kommer der også så meget, så vi kan se, at det langtfra er tilfældet hver gang; det kan jeg godt hilse og sige.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det var dog dejligt at høre hr. Dyrlund sige, at man oplever, at arbejdsgiver og arbejdstager er pæne og fornuftige mennesker, som omgås hinanden ordentligt, og som er glade for at arbejde sammen. Det er jeg glad for. Det er første gang, jeg har hørt formanden for Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg udtale sig ordentligt om både arbejdsgiver og arbejdstager. Det plejer at være en ret ensidig forestilling.

Så spørger hr. Bjarne Laustsen: Hvorfor forskel på ude- og hjemmearbejde? Jamen det er da klart, det er da to forskellige ting. Når man er ude på en arbejdsplads, så er man sammen med kolleger, og så er der nogle spilleregler, det forstår alle, men hjemme kan det jo godt være, at lilleemor siger til hr. Laustsen: Kan du ikke lige passe babyen her i 2 timer, så kan du arbejde i aften? Og det må man altså ikke, hvis man overskrider 11-timers-reglen. Det er da vanvid, og det ved hr. Bjarne Laustsen også godt. Han er jo et meget fornuftigt menneske, så mon ikke vi får det her på plads, når vi begynder at tænke os om? Det tror jeg.

Ole Sohn (SF):

Da arbejderbevægelsen var ung, og man stod for at skulle forsøge at organisere arbejdsmarkedet, da var det nødvendigt, at arbejderklassen stod sammen, at man organiserede sig i faglige organisationer. Og det var nødvendigt, at man fik anerkendt den ret hos arbejdsgiverne, for at man kunne lave nogle kollektive aftaler for at sikre beskyttelsen af de svage, og der var al mulig grund til at sikre, at man havde en beskyttelseslov. Dengang man lagde grundstenen til det her velfærdssamfund, vi har, da byggede man på kollektive rettigheder, og den disciplin, der ligger i det, er det, der har bygget

det danske samfund op. Det synes jeg vi skal vide som vores historiske ballast.

Når det er sagt, så er vi vel også nødt til at erkende, at arbejdsmarkedet i dag ikke ser ud, som det gjorde omkring århundredskiftet. I dag kan vi ikke sikre en beskyttelseslov med samme argumentation om kæft, trit og retning, som man kunne gøre omkring århundredskiftet, hvor det var nødvendigt, og hvor det viste sin berettigelse. I dag kan vi kun sikre kollektive aftaler, kollektive beskyttelsesregler for lønmodtagerne via en grundig information, ordentlige argumenter, og det er det, der skal bære fremtidens arbejdsmarkedspolitik og fremtidens arbejdsmiljøpolitik.

Derfor er vi også nødt til, når vi diskuterer 11-timers-regler og hviledøgn, at have for øje, at når man indførte en beskyttelseslov med 11-timers-reglen, som pinedød var og er nødvendig, når man er på arbejdsmarkedet, og hvis den skal kunne holde for at beskytte lønmodtagerne, og det mener jeg den skal – også når man skal tale om hjemmearbejdspladser – så er vi nødt til at indrette reglerne på en sådan måde, at vi vinder lønmodtagerne og for den sags skyld også arbejdsgiverne via argumenter. Ellers bliver det som med den diskussion, der var i forbindelse med den forrige taler, så bliver det nemlig en tåbelig snak om, hvordan vi kontrollerer arbejdsmiljøreglerne hjemme.

Hvis man fortolker 11-timers-reglen sådan, at hvis man bruger lidt tid på at give sine unger noget mad, se fjernsyn sammen med dem og putte dem mellem kl. 19 og 21 og så kan sætte sig til computere, eller hvad man nu gør, fra 21 til 23, og står op kl. 7 næste dags morgen for at bringe ungen i institution eller skole, så skal man sætte sig hen og trille tommelfingre indtil klokken er 10, hvor man må påbegynde arbejdet igen. Sådan en regel er selvfølgelig fuldstændig tåbelig og har aldrig været tanken. Og jeg har svært ved at gå ud og argumentere for den.

Derfor vil jeg sige det på den måde, at arbejdsmiljøreglerne, hviletidsbestemmelserne, er en beskyttelseslov, der skal opretholdes, også for hjemmearbejdspladser, men vi er nødt til, og det vil jeg så godt sige til ministeren, at indrette reglerne på en sådan måde, at de bliver administrerbare og forståelige for de folk, som skal gøre brug af dem.

Og det skal være min opfordring til, at vi sikrer, at arbejdsmiljøreglerne har værdi her ved indgangen til det nye årtusind. Det ønsker jeg.